

Smitta av vold

- Når hjelpere jobber med mennesker med svære historier, går det inn på oss. Mange blir sjuke av det, men forstår ikke hva som skjer. Vi lærte ikke noe om dette på hjelpeskolene, sier Per Isdal.

Han kaller det å være smitta av vold, eller å være sekundærtraumatisert. For å forhindre det må hjelperne ta grep. Hvis ikke mener psykologen de blir dårlige og ufølsomme behandlere, at de vil utvikle kynisme og forakt overfor dem de skal behandle.

Terapeuter må ta vare på egen helse, og å ta grep er først og fremst å være forberedt på dette, å forstå hva som skjer, og å snakke om det.

- Psykologer går i veiledning bare i de fem første åra – mens de spesialiserer seg. Men det er det å gå i dette år etter år som preger oss – etter bare fem år merker vi sjelden noe. Mange andre hjelpegrupper får ikke veiledning i det hele tatt.

- I våre yrker er det umulig ikke å "ta jobben med hjem" – umulig ikke

å bli personlig berørt, fortsetter Isdal, og mener dette likevel er tabu å innrømme blant terapeuter og behandlere. Han ønsker å få det fram i lyset og få anerkjennelse for at sekundærtraumatisering er en yrkesrisiko.

Han mener at de ansatte på Hiimsmoen absolutt er blant de utsatte.

- Der lever de med ungdom de blir glad i og som de av og til ikke klarer å hjelpe. De forsvinner til rusen eller de dør. Det blir nesten som å miste et familiemedlem.

Men Isdal funderer på om ikke medlever-skapet og nærheten på den andre sia kan fungere som en beskyttelse mot sekundærtraumatisering. At det å få følge ungdommen, være tilstede i godt og vondt, gjør det annerledes enn for folk som jobber poliklinisk eller på institusjon med kortere opphold der en ikke får følge folk tett.

Han tror det etter hvert vil bli flere som

vil jobbe som de gjør på Hiimsmoen – med denne nærheten. At det vil bli flere behandlere som søker etter alternative levemåter og alternative behandlingsformer.

- De som jobber på Hiimsmoen er nok spesielt dedikerte mennesker. Men en finner mange sånne rundt omkring, og jeg tror det vil bli et økende behov for denne type arbeidsplasser, avslutter Per Isdal.

Ine Gangdal og Johan Hägglund er av de dedikerte, av dem som har valgt denne levemåten – tett på, med nærhet på godt og vondt. De bor og lever på Hiimsmoen. Hiimsmoen er hjemmet deres der de lever med kjærestene og barna sine. Det er viktig for dem at det er deres kultur som får råde i dette hjemmet, og ikke en rus- eller destruktiv ungdomskultur. Dermed inviterer de ungdommene inn i kulturen sin. "Hovedmetoden" på Hiimsmoen mot utagering og rehabilitering er altså dette – å leve og bo med ungdommene. Denne metoden har de ikke lært på kurs – det er en måte å være menneske på.

Og på et tidspunkt skjer det nesten med alle ungdommene at de begynner å verne om tryggheten på kollektivet – den de sjøl ble innlemma i helt fra starten, kanskje mot sin vilje.